

Наша історія

КОСТОПІЛЬ, ВУЛ. ТОРГОВА, 5

Немає вже того будинку, та й вулиця лишилась хіба що в споминах і отій єдиній хаті, яка дивом дивним досі визирає з-поміж багатопверхових будівель. А була ж колись найжвавіша вулиця Костополя, і називалась Торгова, бо саме вона вела до ярмарку.

Де рух - там і гешефт. А якийсь підприємливий ділок відкрив у своєму будинку поліграфічне виробництво, тобто друкарню, де за Польщі видавав різні канцелярські бланки. У вересні 1939-го вона стала базою для випуску вже радянської "Костопільської правди" - газети, що трансформувалася в "Більшовицький шлях". Під час німецької окупації тут зосередилось видавництво "Костопільські вісті", налаштоване, всупереч волі загарбників, проукраїнськи, за що й страждали та гинули його працівники. А по війні в тому будинку №5 було відроджено випуск районної газети.

І виходила газета аж до початку шістдесятих, поки не почалися перетрубації з межами районів. То, було, велику частину Олександрійського з самою Олександрією приєднали до Костопільського, то Костопільський геть зліквідували й віднесли до Березнівського. І випуск газети припинився. Стабілізувалося це фор-

Івана Миколайовича Несвіта, який набув досвіду редагування на рідній Полтавщині, але закинтий долею в наші краї (на превеликий жаль, уже покійного).

Вернімося на три з половиною десятки літ назад, до новонародженого (хай і відродженого) газетного немовляти. Видання одразу сформувало своє лице. Ось перший "Червоний промінь" за 1 квітня 1965 року. "До нових успіхів!" - закликає передовиця, звернена до робітничих і сільських кореспондентів.

"Гаряче схвалюємо!" - спільний заголовок до добірки, присвяченої постанові березневого (1965 р.) Пленуму ЦК КПРС "Про невідкладні заходи по дальшому розвитку сільського господарства СРСР".

Звернімося до інформативних матеріалів цього та наступного номерів "Червоного променя", з них почерпнемо чимало повідомлень, що мають уже історичну цінність.

"Цех деревностружкових плит домобудівного комбінату (йдеться про перший "Зімпель" - авт.) ще зовсім молодий, а продукція, виготовлена його колективом, уже користується попитом не тільки в меблевиків України, Білорусії, Російської Федерації, Литви, Молдавії та інших союзних

же: "Дайте мені водопровід і каналізацію, і в місті стоять дев'ятиповерхові будинки". Задуми здійснились.

Як повідомляв у газеті директор молодого підприємства - заводу базальтової гранульованої крихти - М.М. Андрущик, добрі відгуки на його продукцію надходили з Фергани і Сумгаїта, Стерлітамака і Новокемерово, Шокіно і Новокуйбишева.

Ось про що повідомляють інші різнометні публікації.

У Костополі і селах району працюють десять народних університетів з дворічною програмою навчання, в яких поглиблюють знання з культури, педагогіки, медицини і техніки понад 1100 чоловік.

Малопотужна електростанція колгоспу "Полісся" довгий час не могла задовольнити зростаючих потреб сільськогосподарського виробництва. У 1965 році колгосп одержить дешевий струм Добротворської ТЕС. Це дасть змогу повністю механізувати всі трудомісткі процеси на фермах. Як бачимо, сорок п'ять років було потрібно, щоб вітка такого могутнього деревця, як ленінське ГОЕЛРО, торкнулася поліського села.

Роздумуючи вголос,

сполучення налагоджено між районним центром і населеними пунктами Пісків, Мирне, Велика Любаша, Іванова Долина, Берестовець, Моквин, Соснове, Степань, Тучин і ін. По маршрутах, де є велика кількість сіл, курсують два автобуси, збільшено кількість рейсів. Так, між Великою Любашею і м. Костопіль ходять два автобуси, Дійсно, правду кажуть люди: Надбали - не шанували, а втратили - плачемо.

Виявляється, 1965 року "понад 200 телевізорів є у власному користуванні трудящих району". Зараз їх, напевне, стільки лише на одній з багатьох не дуже велелюдних костопільських вулиць.

Учні 8-А класу міської восьмирічної школи №4 одержали листа-відповідь від космонавтів із Москви, за дорученням яких написав Костянтин Феоктистов. У середній школі №1 імені Т.Г. Шевченка чотирикласники відсвяткували річницю перебування в піонерах. 30 березня в школі-інтернаті зібралися понад 200 педагогів міста, щоб відзначити день вчителя.

А тим часом у квартирі електромеханіка лісгоспзагу Василя Прокоповича Писаревського продовжував квітнути "ботанічний сад": двометрові деревця сиб-